

„Mislili smo že skoro, da se ženiš“, nadaljeval je Slivar z zoprno sladkim smehljajem, da se je zdelo Zadniku, kakor bi lizal plesnive bonbone. „A sedaj se je vse razblinilo . . . Včeraj sem bil tam, in jako nezadovoljni so bili s teboj. Spoznali so te, dušica.“

„Ti misliš s tem . . .? Toda govori jasno, čemu so bili nezadovoljni z menoj? In naposled, — kdo je bil nezadovoljen?“

Fot. dr. Fr. L.

Schmidt: Marijino oznanjenje. (Slika v ljubljanski vojaški bolnici.)

Zadnik je zapazil na Slivarjevem obrazu vselej tisti osladni smehljaj, kadar je govoril z njim o Pavli. Slišal je bil od daleč, da hodi učitelj za njo, ali Slivar sam je zatrjeval, da mu kaj podobnega niti na misel ne prihaja, — da je to zanj preneumno, prepoetično.

„Glej, taki ljudje, kakor recimo, gospa Božičeva ali gospodična Pavla, ljubijo kaj

trdnega, gotovega. A ti — kakor lilija na polju — ne seješ in ne žanješ . . . To se pravi, mi vsi vemo, da si velik ženiš, toda, hm, to je samo duševna stvar, ki nima nobenega opravka z dobro službico in drugimi takimi vsakdanjostmi. Vendar potrebne so te vsakdanjosti, in da jih človek doseže, treba je sejati, veliko sejati, — četudi brez ženjalnosti . . . A ti, prijatelj, ne seješ nič . . .“

„To si slišal pri Božičevih?“

„Prav tako ne, a precej podobno. Izrazili so se bolj kratko in določno: da samo postopaš in da boš najbrže postopal vse svoje življenje . . . Oprosti!“

Zadnika je zarsbelo na dlani, ko se je ozrl v vodeni obraz Slivarjev in v njegove majhne, porogljivo mežikujoče oči. Hotel mu je odgovoriti srdito, ali izprevidel je, še predno je zinil, da bi se z vzburjenostjo samo osmešil. Pogledal ga je hladno in skomizgnil z rameni.

„To opravilo ti je pristojalo, kakor nalašč zate; kdo drugi bi ga ne dovršil tako dobro.“

„Kakšno opravilo?“

„Ti si jih vendar poučil o meni? Čemu bi jih puščal v negotovosti? . . . Prosim te, ne glej tako razjarjeno, — ravnal si popolnoma pravilno. Zakaj bi človek ne koristil samemu sebi, kadar se ponudi prilika? Primum ego, — drugi pa naj skrbé zase, kakor morejo . . . Naposled pa ne misli, da si mi napravil kdo vé kakšno škodo.“

„Da, da, — sedaj te razumem, sedaj te razumem . . . A motiš se. Ni bilo šele treba, da bi te ravno jaz opravljal . . . Nanesli so jim na ušesa, kar si govoril tisti večer, — sedeli smo prav tukaj, pri tej mizi . . . Spominjaj se, ko si se prepiral s Travnom . . . Prišel si v besnost in govoril čisto odkritosrčno. On te je zbadal po strani s tvojo leno ženjalnostjo, — no, naposled, ko sta se sprijela za resnico, zmerjal te je naravnost z vagabundom in izgublencem. Ti pa mu nisi ugovarjal, še celo ponosen si bil na te priimke . . . Tam v kotu pa je sedel Božič in se smehljaj, kakor ima navado . . . Sploh si pravil takrat jako čudne stvari. Razlagal si svojo filozofijo in svoje nazore. Dokazoval